

Αν ήμουν πρόσφυγας...

Γιατί;

Βόμβες παντού. Σκάνε στον ουρανό σκορπίζοντας τον πανικό. Παντού γύρω μικρά παιδιά που τρέχουν να γλιτώσουν. Μέσα στα θλιμμένα τους μάτια αντικρίζει κανείς ταλαιπωρημένες ψυχές, αθώες, φοβισμένες. Παιδιά που απέχουν πολύ από παιδιά, καθώς έχουν βιώσει τον θάνατο καλύτερα απ' τον καθένα μας, καθώς η παιδική τους ηλικία, όλες αυτές οι όμορφες στιγμές, έχουν κλαπεί παρέα με την στοργικότητα και την αγάπη από την οποία στερήθηκαν. Οι φρικιαστικές εικόνες του πολέμου θα μείνουν για πάντα χαραγμένες στη μνήμη τους και θα στοιχειώνουν τα πρώτα, τα πιο σημαντικά τους χρόνια...

Πυροβολισμοί. Τρομοκρατημένα βλέμματα και κραυγές βοήθειας που αντηχούν σε μέρη που κάποτε γνώρισαν δόξα, κοιτίδες πολιτισμού που καταστράφηκαν άδικα για τα συμφέροντα λίγων, μνημεία αναντικατάστατα που άντεξαν στον χρόνο, αλλά όχι στο μίσος των ανθρώπων ... Και κάπου πιο πίσω αχνοφαίνεται η μάνα που κλαίει. Κλαίει γιατί το παιδί της χάθηκε, άδικα, χωρίς έλεος. Υπάρχει αλήθεια άνθρωπος που χαίρεται να βλέπει τα κορμιά των παιδιών να βάφουν με το αίμα τους το έδαφος;

Υπάρχει Θεός που επιθυμεί τον θάνατο; Τζιχαντιστές... άνθρωποι που έχουν ξεχάσει να είναι άνθρωποι, που η λογική έχει πάψει να υπάρχει... που τις πράξεις τους υποκινούν λανθασμένες πεποιθήσεις και μεγαλομανίες οδηγώντας τους σε φρικαλεότητες. Ποιός έχει το δικαίωμα να παίρνει τη ζωή κάποιου λες και του ανήκει ; Απάνθρωπες σφαγές στο όνομα του Αλλάχ, ματωμένα σώματα κείτονται στο γυμνό έδαφος και ψυχές που σπαρταρούν σαν το ψάρι έξω απ' το νερό . Όσοι κατάφεραν τελικά να επιβιώσουν από τούτο το μαρτύριο και έφυγαν απ' την μαραμμένη τους πατρίδα, συνεχίζουν τον ατέλειωτο δρόμο προς τη δική τους «Γη της Επαγγελίας», την Ευρώπη, έχοντας ως μοναδικό στόχο ένα καλύτερο αύριο.

Κάπου-κάπου συλλογίζομαι το πόσο άδικα βρέθηκαν από τη μία μέρα στην άλλη να ζουν μια ζωή που δεν επέλεξαν. Σήμερα, πρόσφυγας είναι ο Έλις, είναι ο Μοχάμετ, είναι ο Αλί...

Αύριο;

Μήπως κι εγώ;.....

Αθάνατος Φώτης

γ1 Γυμνασίου